

LO JARDIN DE MON PAIRE

Quante polit òrt i aviá aquí : tota l'ortalécia mai druda ! Mon paire fasiá venir de trufas gossassas, que la pèl partiá en las fregar entre las mans.

Los plants d'espargues èran tan bèls que mai d'un còp entre doas rengadas, nos faguèron de cabanas que nos i escondiam dessota coma Robinson Crusóé dins la casèla de son iscla.

Los plants argentius e blavencs de carchòfas s'aigrejavan d'un fum d'espics violets per nos ofrir après, sas flors sembla panicauts d'un blau prigond.

Embaumavan las pomas d'amor, quora sas fuèlhas pablevadas, la frucha redolava, rutilanta e lisca, estelada de verd, dins la man.

Cruscadas crusas e tot just tiradas de tèrra, las pastenagas nos daissavan dins la boca son chuc doç e fresc.

La cofèla dou pichòt pese quichada entre los dets desgrunava sas granetas doças que nos congostavan.

Las panceladas de mongetas, de faviòus, dins un mirgalhadís de jaune, verd, violet, se mesclavan au violet negre de las merinjanas, à l'irange da las cogorlas, au jaune d'aur de las flors de corgetas e au ver e blanc de las bledas.

Tota una paleta de pintura ambe la sentor e lo chuc en demai.

Marineta MAZOYER